

No més avans sense deure.
No més deure sense avans.
Els drets individuals són imprescriptibles, legislacions i constitucions. • Legislar la Llibertat sense prestat de garantir-la, és cometre atentat contra ella. • La llibertat propia acaba allí on comença la llibertat ajena. És licit, doncs, al individu fer tot lo que no perjudiqui a un altre. • L'activitat, qu'envaiteix al qui la fa humiliant al qui la reb, se d'asset substituïda per la solidaritat, qu'agermana y nivella al que la practica. • Mentre el món no es compongui de vers lliures, iguals e intel·ligents, no pod haverhi pau entre la rassa humana.

LA TRAMONTANA defensa els principis liberals més avançats, sense atencions de cap mena. • La TRAMONTANA és altament moralista, tenint per base fonamental de la moralitat el respecte a totes las idees y la germanor de tots els pobles. • La TRAMONTANA en política defensa sempre al més avançat contra el més reaccionari, y sosté la necessitat d'una gran reforma social que transformi el modo de ser del productor, avuy supeditat al capitalisme. • La TRAMONTANA no està aliada a cap partit, servint els interessos generals de la llibertat sense compromisos ni preocupacions de sectari.

PERIÒDIC POLÍTIC VERMELL.

La salut del poble és la suprema llei

LA TRAMONTANA és el periòdic qu'es publica en idioma català més avançat en idees polítiques, religioses y d'economia social

El Treball és la primera necessitat

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Espanya, 1 pesseta trimestre.—Estranger, 2
Las suscripciones en pàgés per adelantat

ADMINISTRACIÓ: carrer de Ponent, n.º 7, C. 1.º, BARCELONA

Pais pagos x admeten librerías del Giro Bónan, lletres de fidei comen y sellos de 15 céntims. No s'admeten librerías especials de periòdics

PREU D'AQUET NUMERO

• • 10 CÈNTIMS • •

MEDITACIÓ POLÍTIC-CARNAVALESCA

Si ve un cambi inesperat
que m'obligui a disfressarme...
quin vestit podré posarme
que no l'hagi ja portat?

CARNAVAL

Els que professen la desaparició pròxima del Carnaval perden el temps.

Fa molts anys que sentim dir als que presumen de sensats, que el Carnaval és en va, al mateix temps que la gent jove i molta part de la que no ho és, cadascú segons el seu caràcter, temperament i educació, s'entrega a la vanitat i al viui amb gran entusiasme.

Creiem que mentre lo que s'en diu convencionalment sovint s'entrepassa a la naturalitat, a l'hipocrisia (cubres) els penaments i els sentiments, el Carnaval existirà, no solament per l'impuls de la tradició, sinó principalment per ser una necessitat.

Tot aquell que davant de la gent ha de tenir respecte d'una austeritat, d'una continència i d'una virtut contrària a l'irritabilitat dels seus nervis i a l'intemperança dels seus humors, i a tot l'any amb la careta de carni manifestant tot lo contrari de lo que viamaga sota la closca ahont existia la màquina de pensar i de decidir, necessita posarse un dia a l'any una careta de carni i fer ostentació pública de la seva llibertat, com la fa cada dia i a cada hora en el secret de la soletat i en el fons del seu pensament.

L'home de seny, la casta matrona, el sever funcionari, l'auster sacerdot, la pudica donzella, etc., etc., hauran passat per la prova que la duena de Genúlia va imaginar amb el seu *Palau de la Veritat*, en el qual tot aquell que hi entrava deia lo que pensava en llog de lo que volia dir, i veureu manifestarse l'odi, el sensualisme, l'ambició i la vanitat d'una manera espantosa.

Per això s'ha dit que tot l'any és Carnaval, i podriam dir, menys els dies de Carnaval.

Tenim convicció, i ho consignem aquí per consideració d'oportunitat i sense pretensió de convence a ningú, que lo que moralistes, mistic i legisladors no han pogut aconseguir després d'amenassar amb penes temporals i eternes, ho aconseguirà plena i cumplidament la revolució social, qu' an possi b al privilegi i a l'autoritarisme i reintegri a l'humanitat en l'absolut de totes las llibertats naturals.

Y alla van cinc centims d'erudició.

L'origen del Carnaval es prehistòric.

Qui sab com anirán las costums carnavalescas entre els hebreus, quan Mòmés va creure necessari escriure en el Deuteronomi, xlii, 5: «No es vestirà l'home de dona, ni la dona d'home, perquè es abominació a Jehová tot el qui fa això».

A Egipte, Grecia i Roma es celebraven en el solstici d'hivern, en honor de Bacó, las bacanales, disbauxa religiosa en que las bacants o sacerdotisas d'aquell deu, s'entregaven cínica i mentés al més desenfrenat sensualisme.

El 13 i 14 de Janer era la festa de las carnavals, dedicada a la diosa Carmenta, en que per no perdre la costum d'orgia era de rigor.

Els tesalònics i els macedonis feyan la mateixa feyna al final d'una pantomima denominada *Carpus*.

Las saturnals se celebraven a Roma els dies 16, 17 i 18 de Desembre. Van establirse aquestes festes en honor de l'igualtat que existia entre els homes en el temps de Saturn, quan lliansat del cel per Júpiter, va venir a habitar el Laci, ahont vegé florir l'Edat d'Or. En tots els regnos regnava la llibertat i la llicència més completa. Tot era permès. Els esclaus manavon als seus amos.

Las *lupercales*, festes també romanas, celebradas anualment en honor del deu Pan, eran no menys alegres y llapisosos que las anteriores. En ellas els lupercales, sacerdots de Pan, després de sacrificar cabras en el seu honor, corrien nusos de pell a pell per la ciutat amb unas surriacades de pell de cabra pegant a tothom que trobavan. Las donas creyan curarse de l'esterilitat sometentse a rebre aquellas surriacadas.

Això era el Carnaval respecte dels fets, encare que no de la seva intenció, la qual, al contrari de lo que are succeheix, tenia caràcter religiós, y si avuy, am més o menos hipocrisia, se fan funcions de desagravys, en els temps antics se feyan simplicitats o porocadas carnavalescas per deseció.

Segons la seva etimologia, *Carnaval* vol dir *abstinència de carni*, y per això en molts països se contren els gallis pera significar que la luxuria deu ser reprimida, especialment en Quaresma, de conformitat amb el precepte del profeta Joel, que en el cap. ii, 16, diu: «Separeu el lit l'espriu y l'espousa».

Durant l'Edat Mitjana van llicensarse moltes prohibicions y anatemas contra el Carnaval, però si se ser reprimí per un curt espay de temps, aviat va trencar el fre de tota limitació, estentent triomfant per carreers y plajas.

En temps de sant Facià, bisbe de Barcelona, la costum de disfressarse de bestia es va fer general, y els nostros antepassats feyan tantas animaladas, qu'el sant bisbe, am tal motiu, va escriure una d'aquellas pastoralis de que queda memoria impercedera.

A Roma tenia lloc la festa del *Burro*, que consistia en vestir a un ase amb els ornaments pontificals, y en la mateixa iglesia es celebrava una missa solemne en presencia del pobre ruc, que entretant menjava tranquilament y rebia sense donar contestat las felicitacions y saludos que li dirigian els burros de dugay potas.

Heuquí la descripció de la festa dels *Subdicione*, qu' es verificava en els monastis de Provensa.

«Totas las dignitats eclesiásticas se barrejan y coñonen y el convent queda entregat als perularis de tota classe. Els més infams criats representan els diacons, vicaris y prelat, y predicán, celebran la missa y donan la benedicció. Als ornaments pontificals acompañan els més grotescs y ridiculos adornos, y cantan cançons obscenas, y ballan impudicament davant de las imatges sagradas am las rialladas y aplausos de la multitud que en miy de l'alegría ublida la profanació».

Figorime els llegidors quins escàndols se cometieran a Espanya, quan Carlos V va prohibir las caretas en decret dictat a Valladolid en 1543, dient: «Perquè de portar careta resultan grans mals, y es disimulan y encubren, emano que no hi haja enmascarats en el reyalme, ni la porti cap persona disfressada ni desconeguda, baix la pena que qui la porti de dia y es disfressat, si fos persona baixa, se li donquin cent assots públicament, y, si fos persona noble, se la desterrí per sis mesos, y, si fos de nit, pena doble».

Pera jutjar del poc efecte d'aquetas prohibicions, no hi há més que llegir el nostro teatre antig, en quals produccions abundan las tapadas y els *lances de mascarar* y de Carnaval.

Fins a l'any 1617, en que terminantment se va prohibir, s'acostumava, en molts tribunals de França, a jutjar el dijous gras, en ple parlament y am tota solemnitat, la causa grossa. A l'efecte es fingia una causa d'adulteri en que feya el gasto un mari banyut, una dona alegre de cascos y un amant felis. Cada advocat, els relators y fins els jutges tractavan l'assumplo am tota llibertat, donant a las cosas el nom usual y que no consta en els dictionaris. El fiscal feya el resum y donava conclusions y el tribunal sentenciava am cómica majestat.

El reinat de Felip IV, d'Espanya, recorda l'alegre Carnaval de 1677 am motiu d'haver sigut elegit rey de romans el seu cunyat el rey d'Hungria, quals festes van ser molt espléndidas, contrastant las alegrías de la cort am la miseria dels espanyols, reduhuts, el que no era frare, a veure de la famosa sopa dels convents.

Felip V, en vista dels abusos carnavalescos y per un d'aquets contrastos qu' es troban baix el

regnat del despotisme, va prohibir en 16 de Janer de 1766 els balls de máscara, y va establir las més severas penes als contraventors. Sens dupte qu'aquesta prohibició no donaria grans resultats quan fou necessaria repetirla en 27 de Febrer de 1745.

Carlos III va tolerar desde el principi del seu regnat las caretas y diversions carnavalescas, y en 1767 van consentir els balls de máscara en els teatros, que han continuat sense interrupció fins al present, y no portan trassas d'acabar per are.

Això ha sigut el Carnaval, en el dia es, pera molts, un pretext pera captar, pera altres, una expansió com el que s'extira després d'haver guardat molt temps una postura incòmoda, pera no poca, una ocasió de fer el *primo baix* ia pretensió de desobeir el sive manament; pera molts, el moment de susseguirs a la tiumna de las fardallas y presentarse en públic en llibertat de canyas, pera alguns burguosos el moment oportu de donar publicitat al seu establiment, y pera els bruts sense decoro ni conciencia, representa el fet de rebaxarse més baix qu' els tocinos y perdre el respecte a la decencia pública.

Els balls de máscara, desde els més baixos y prostituhits fins a l'encopetat del Licuro sin un hatibull de matrisas en fermentació, allí va l'hipocrita a ser franc, la verge innocent a sentir las primeras *fantasias* masculinas sobre las sevas morbidas carnis, el vell reformador de las costums a entregarse a una especie de masturbació imaginaria; el marit cansat de la monotonía marital a cercar el plaier del pecat, y molts vegadas a rebre la reciproca per part de la seva muller, la viuda inconsolable a buscar una fartenara que la compensi de la forosa abstinència, las mamás a fingir són o a dormirse realment mentre la *fantasia* posa incandescent els nervis de las fillas qu' han de vigilar; els tontos a resultar uns burros, y las botconas a veure si troban tontos.

Això es quan hem pogut trobar pera fer aquest petit resum historic del Carnaval, temnant dictionaris enciclopédics y fent literatura cfrudita a la moda.

Y are deixem l'erudició a un costat y quedem tant tramontanyes com sempre, pregant al Dimoni Gros que no ens encarregui massa sovint feynas d'erudició, perquè la disfressa de sabi ens va bastant malament.

DISFRESSAS

Arribois fins a la Rambla
quatrecentí dia de l'any,
y es convençoneu desengany,
de qu' al món tot es enganyo.
Y amb això, no en feu la comte,
que no em deixis contrari,
y si no se hi volen creure,
ja veureu venhiti any mi.

«Vetru aquell estanyo
que tant satisfesa era,
que surt de dins de l'iglesia,
que porta un llibre a la ma,
y qu' al primer cop de vista
demuestra gran desecio,
y que tembla que mantegui
algun boni d'iraçio»
Dinco això es una disfressa
qu' am l'excusa del bon fey,
la careta segrega qu' em callo,
perquè no us riaturis.

Mireu-ne un altre, aquell tip
de xistera, guanta y frac,
creg, si acà no m'equivoque,
qu' es el marqués d'Elipico.

Per què sembla qu'és bon subjecte?
Al menys són tipsos ho diré.
Mirau: no abaixa la vista
per ningú. (Quin ull més viu!)
I també de una disfressa
té hipocresia a l'engró,
y perquè ningú li vagi,
va disfressat de... *Jailló*

Allà en és una altra: miteixa
y estudioria ben bé.
Du laifilla de llustrina,
y el sac a la forma ve;
el gorro ha seguit més monda,
y mol d'orella se ha seguit,
y els llabons, las flors y el gorro
tot de l'escantit ha sortit.
Y, veureu, va disfressada
per més que sembla que no
va armada de ampolles,
però... li falta el motiu.

Quay teniu aquest qu'ate passa,
d'ey que sembla home com cal?
Doncs, am tot y ferria cara,
ya se ve quan temps comenciat.
Vull dir que no és lo que sembla,
que va disfressat també.
Si no, mirau com la cara,
li surt per sota el jaquet.
d'ey que no ho sembla? De veras.
Per més qu'és un tic ferretat,
ell és un *foit*, però a ratos
va vestit, d'home de bey.

Per' quell cartó en passen d'agut.
Veyeu? sempre i en aiat,
i parella, moicant a terra,
y fins ni gosant l'altre.
En saureu de veras coses,
vall dir, am distans distada.
Així sí, no els buscareu feble,
perquè no són en d'atras pas.
Van disfressats d'hermanas
y sabeu per quina raho?
Perquè ho tenen molt beut totas,
per ac' espasa... del Serco.

Ponder de tantas disfressas
cap es tant incesseme
com aquesta d'aquel al fresse,
y quin tipu més repugnant!
Aparient, que no és infant!
No sentiu quina pucha?
Té per lema gran elegancia
y el gusa la fessada.
Així sí, no el mirau Suro,
que del garrit farà os.
Per no per algun en disfressa
d'animal y gansuau.

Altrament, qu'ayra aquest?
Quina dona i a quip ho?
d'ey que sembla una mariguana?
I a qu' ho sembla de cartón?
Fa un peu que ni d'ura mitja
ni puola mentar pa,
y are els homes d'importancia
la saludat al passat,
y los perquè té un gresido
que, y alguna p'rogre,
y a veure de dona b'urada
y... va disfressada així.

La qu'és millor d'entre totas
de la disfressa que va.
el b'arxa veiat. ¿Qu' és en sentit?
d'ey que ho és? No ho té de ser!
¿Per què va tant campegant?
Es qu' es enganya el distre
té las entranyas de tigre
y el cor... no en deu tenir pas.
¿No el coneixeu? No així al peu
de la corda tot b'arcelona.
— Ah, ja! Així es un b'arxa
disfressat de persona.

Disfressat de B'arcelona

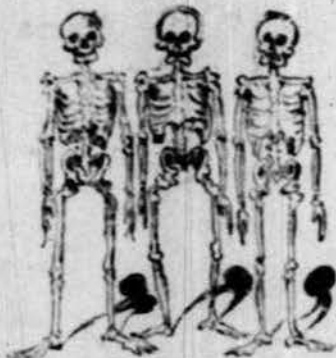
UN BON ENTERRO

Si el Carnaval res no val
perquè el món fa d'ell un erro,
hins que hi hagi aquest enterro
no hi haurà nou Carnaval.

ENRIQUETA LLANUS

IGUALTAT QUE CONVÉ

De l'actual propietariat
acabarà la fam crítica,
quan an aquesta igualtat
arriben la Propietat,
la Religió y la Política.

PACO MANRIÀ

CARNAVAL PERPETU

Tenent me l'ora venguda,
vall' gesticul' una jantada
en la que, si bé hi mal,
ne deixara demostrar
qu'és aquest món b'arditat:
un perpetuo carnaval.

Lo ministre famillero
que quan és al credidero
no pensa més mal de cap
del pala y en ferre que
seu primara, d'ell no diu
qu'és un b'ardit disfressat.

Aquell que de la Falla
qu'está moicant sempre b'olla,
predicaua moralitat,
y ell manté alguna gresada,
no val pas que ho séu ho diu,
és un marit disfressat.

Aquell que tan carismat
que quan una que b'arda malat
per p'ogre cura aiat
p'ora té en un corandero,
tant que ell no pensa ser ho,
és un pare disfressat.

Aquell que sera compassiu
m'atracta al treballat,
perquè et veu ap'ostat,
sense treure, et d'ell b'ardat,
qu'és aquell la és b'arxa en pau,
és un p'ell disfressat.

M. NARCÍS FERRER

EL MÓN

Si no ets prou espavilat
per conveure la mentida,
et faran tota la vida
veure el món per un forat.

P. T.

MODAS CARNAVALESQUES

FIGURINS ESPECIALS DE «LA TRAMONTANA»

opiem avui, en honor
al Carnestoltes, els pe-
tròtics de l'alta aristoc-
racia.

Las il·lustracions am-
sensibleras i cursis, ni-
nons de cal drapare y
modas com catibols,
que donan el vol y
sempre tornan, van
avuy a tenir en nosal-
tros un emul de las
sevas burgesas y il·lustradissimas glorias.

Algun dia teniu d'atribar que «La Tramon-
tana» dongués als seus elegants i il·lustradors figu-
rins de modas.

Anem al cas.
Entre els tramontanes i ves pot haver-hi alguns
que vulgui disfressarse.

Y si no n'hi ha cap, perquè els mulo-de-cap
li privon, suposemho, que pel cas és igual, y
continuem.

Doncs, com anavam dibent, y si algun tra-
montanayre vol disfressarse, y necessita figuri-
som els capitalistes que van al ball qu'en diuen
artistic per donarse il·lustrat els qu'el batejan,
allà van figurins.

«Els agrada?» Son del gènere de casa, y es
fàcil qu'algun antig il·lustrat els recordi, com
altres disfressas d'aquest número.

■ En aquests figurins no representem als rectors
ni capellans que senten y segurixen am fe las
doctrinas de Jesus, sinó als mals sacerdots que
senten més el cul de la carn que de l'esperit,
que desitan més que donan, que volen més
que no veuen, verdaders raris de la classe que
com en totas, també hi ha de tot.

«¡Ah! ¿Que deyan?» ¿Que els falta carreta per
aquestos dias? Aquí tenen també un figur
tramontanesc acabat.

«Els recordan que a La Falla nosaltros l'hem
batejada?» Doncs aquí va per figuri de carreta.
Així recordaran que, per molt catòlics que
siguin, el seu bateig ha sigut civil.
Y ofensat de vicari un Dimoni Gros.

Disfressat de B'arcelona

Carta d'un estova-tarrossos al Director de "La Tramontana"

Au endemoniat: Ting la noticia de que vicleu avuy pel Carnestoltes... augmentar del periodic la malicia...

que fa del món distressa continuada. Tenim aquí un ricatxo molt catòlic que s'està a missa més qu'els sants de fusta...

Fer tal, no és distressar-se de moralista sols de conveniència. y davant la rahó sols presentarse com un perfecte tipo d'indecència?

amb un pelegrí lleig, gandul y tonto-anantse tots dos junts, tal com ho conto,

à fer tabola y gresca tot pelegrineant cami de Roma y parodiand l'escena de la poma boy posant prop del fog un bon munt d'esca.

que la virtut carnal sempre predica y am pesa idea noble del qu'ens diu à la trona res practica...

Qu'els sembla si am tres donas que té a casa y am lo que d'ell sol dirse té dret à ficar basa en res qu'à donas pugui referirse?

vaig contarhi disfressas à dotzenas, am trajes tots extravagants y raris

duts per uns pocas penas mes tibats qu'uns papers posats en aros, els quals, si bé caretas no portavan, distressas de tot l'any aparentavan.

y el simple y el llanut (qué voleu ferhi) de sas tontas funciones may se descarta, resultant qu'entre gent formal y seria...

y amb el trontoll del Carnaval pescarlos somrient d'angel y am cor com de dimoni, està elar que promouen cada gresca capàs de girà el seny à un tiquis-miquis.

ò es fican à un convent d'arrepentidas. Qu'el món és un fandango y el qui no el vol ballar n'és un gran tonto...

y qui el pod ensenyar riu de ventura, restant tristesa dura y malhaurada pel pobre que ane qu'honrat, si té un apuro...

com l'hipocrita d'anima envilida y el creyent qu'en la te posa esperansa,

rendeix tribut d'admiraçio sens mida y encens crema als seus peus am greu frisança, perquè tots saben cert qu'am l'or se troba salut, tranquilat, gust, alegria...

MACARI CATÓPOL

RETALLS DE CARNAVAL

UNA CASPA

A quin gresca anirà al ball del Liceu! ¡Gracias a Déu que deixareu els fregalls y las escombras, que fins ara havian sigut la meua pesadilla! ¡Gracias a Déu que, lluny dels crits de la senyora, em trobareu transportada a un verdader cel, ahont les parelles, tot ballant, se diuen paraules dolces, que sols al pensarhi ja sembla que m'hi trobo! ¡De mi, demà serà el gran dia!

Quants cors quedarán cautivats al contemplar amb aquell traço de Dona Juanita, y subreito, am la trassa que tocarà el violí!

Quants xistèrres demà rendiran homenatge a la meua persona! Demà sí que sí trobo xicot no em deixareu pescar per poca cosa. Al menos té de ser per sopar, y casar-mhi.

¡Qui sab si tal vegada hi trobareu algun morallista de la meua! La Fulla, al veurem, tot caventli la baba de la boca, s'entenç, l'engrescaré perquè em planti un pivà l'ensaxte o algun estanc.

¡Oh! Si veig complertes las mevas il·lusions seré més feliç!

Aquesta xicota prou se pensa fer sort valentosa d'una carreta, cosa que no necessita, perquè am la cara que té ja n'hi ha prou per demostrar palpablement qu'és un mulló de fer carretes.

EN TRONERA

Demà és el dia del cap! ¡oh quin gresca que farà!

Avuy m'arribaré a casa en Trullols a ferme arreglar els cabells, y al mateix temps em deixareu las patilles ja la cara, y entenç, que són per mi inseparables.

Tambe m'arribaré amb un salt a casa el sastrer perquè m'entllestexi prompte aquells pantalons a l'inglesa, per estrenar-los demà en el ball de carretes del Liceu.

Quants homes quedarán electricament enamorats al veurem amb aquell trac, xistèrre d'enguda a cal drapaver y corbata blanca! ¡Oh! ¡la sublima sethi!

Demà separaré en una cigarrapada, y després demanaré per telèfon un cotxe a can Francisquet, perquè a las onze en punt n'enviï un a can Paparell, per pujarhi jo y la familia femosa de la casa. Y cap al Liceu talta gent.

Tot això que sento és que jo seré el pagador, y a la mitja hora s'engasxaran uns quants sopars, però, vaja, de totes maneres no m'ha de valer gresca potser així, amb aquest gresca, serà molta perquè engasxi alguna cosa amb tanta gresca com fare.

EN QU'ESTÀ DE FEGA

Demà farà un any qu'en el ball de màscaras del Liceu vaig conèixe a una dona simpática, hermosa, que quan ballava amb ella semblava que em trobava al cel. Tant era el gust qu'em donava.

Y am quin goig emrabonavam! Venia uns ulls negres, incantants, capassos de fer tornar boig an' el home més insensibile. ¡Allo! hi qu'era un model! en totes formes! ¡Quon recordo aquella nit tan feliç que vam passar tots dos! ¡Quants emocions amorosas vam rebre els nostros cors! Tant era aixís, qu'al cap de trenta dias ja eram casats.

Mex, festrugancia malchida, que sempre em perseguia, al cap de poc temps va matar aquella il·lusió qu'a través de l'ampie espay de la felicitat illuminava com un bell estel.

Y a morir d'una pulmonia! Y l'únic dot qu'em va deixar va ser una gavia amb un lloro, un gosset d'aygua y una sogra que pel geni val per mitja dotzena.

Però, fillets, no em pug queixar, em fa la saluteta.

UN TRONAT

Aquets malechits inglesos no em deixan viure tranqui!

No pug passar per cap carter que no trobi algun d'aquets personatges indigenas que no solament me demanan am males paraules lo qu'els deig, sino que fins m'insultan de fetts. Així un regis de l'Argenteria va arrencarme

mitja americana d'una estrabada, resultant que vaig anar-me a casa en mànigas de camisa.

La dona, al veurem d'aquella manera, es creya que m'havia disfressat o que m'havia tornat boig.

— Però escolta, — em deya —, qui ha sigut que t'ha fet això? ¡Semblas un Carnestoltes!

— Ay! No ho vullguis saber, encare tremolo.

— He qui ha sigut? ¡Que t'has barallat?

— No, dona, no en Totol.

— Qui és aquest mestre?

— No és cap mestre, no, no tindria tanta fornia si ho fos. És el malechit sastrer, qu'arc la un any va fer-me el vestit que vaig estrenar pel ball de màscaras, y que, segons diu ell, varem quedar pel pago a trenta dias plasso, sent així qu'aquet tema de ser fins a morantia.

— Y d'aquesta manera t'havia d'insultar?

— Ves que deu haver pensat la gent que t'haurà vist!

— Bé, veu'tas! no m'amolinis. Treugme la americana d'alpaca y m'arribare a casa els sogres a buscar diners per pagar al sastrer, no fos cas qu'algun dia m'empanyés am las estroncas.

— A veure si quan tornis vindrás sense camisa.

— No em fassis agafar por, o sino no surto de casa.

— Ves, home, ves, no estiguis trist!

— No ho haig d'estar de trist, si avuy fa un any que disfrutava fent el boig pel Carnaval, anant al ball de màscaras, pagant sopars aquí, begudas allà, y arc... arc em trobo casat, sense diners, carregat de deutes, y... lo qu'és pitjor, sense americana.

Y si suportó tot això és gracias a la cara que ting, que, sense portar carreta, ja ha perdut completament el color de la vergonya. Tot és acostumarshi a fer Carnaval tot l'any.

JANIFASTIO

DENDÉ LAS DAN LAS TOMAN

(A LAS NOCHES DEL MES CORREO)

Cap aporoso ni creu ni gop

La Pepeta a mi em dendeuera porque diu que soy molt alt, y la Martina em dendeuera porque diu que cap peueti. La So, porque gordo lentes, la Rosa, porque el meu nas diu que sembla una pastalla d'elena, porque molts anys dau que ting, y Titi, que porque vata a quedar casada. L'Eva, porque soy moltero, la Julia, per ser gravat, la Maria, porque manjo un pic massa per dinar, y, per fi, la Carolina, porque veu que verens laig.

Dimes, la Fega és una noya prima, que sembla un tap, y Martina té el cabell com una de cavall, la So no porta lenes, però aigua sempre fa, la Rosa, un apallallom té en la cara en flog de nas, l'Eva és molt innocenta, pensa dels nostros anys, l'Etra no té cap quarto, l'Eva té el cuta tant blanc gracia als poetas que gavia, la Julia té mal al cap, la Maria, que no memia, li agrada un bon pic el man, y, per fi, la Carolina no sab amarrar l'enciam.

No xambadan, que xambadan pua clar, deu aquell rairo, que dende les dan, les toman, dendé las toman, les dan.

LULI CARB.

La tenim de retorn a la mare patria al senyor Ruiz Zorrilla, després de més de vint anys passats al desterro, per no haver volgut contemporisar am la restauració borbònica.

L'entrada a Espanya del que de progressistas republicans no ha sigut ni per anar a recullir els florsers de la victoria, ni per anarse a posar al devant d'un moviment revolucionari, tantas vegadas somiat y algunas intentat, sino per venir a batut y malalt en busca del

clima qu'es creu pod tornar-li o al menos millorar-li la salut.

La llegenda del revolucionarisme zorrillista queda ja enterrada am l'entrada del que la simbolisava dintre la legislata.

L'entrada d'en Zorrilla a Espanya ha sigut també poc menos qu'una disfressa o una broma de Carnaval.

Tenim necessitat, segons contan els que l'acompanyavan, de repos absolut en son viatge, va anunciar-se la seva vinguda am bombo y platets, si bé amb el só esquerdat de la malaltia. Y quan els pobles, massa adoradors encare de personalitats, se disposan a rebel·l dignament a fi de que resulti una manifestació a favor de las idees republicanas que representas el viatger, se troba que li claven la porta pels bigotits y que jagan amb ell com el gat am un ratolí mentre estan a partirse un pinyó am las primeras autoritats monárquicas españolas.

Y aquí cal dir, parodiand a Quevedo:

Si el poble no t'ha de veure perquè dret que ja ve? Y, si se li deu que ve, perquè no de xario veure?

El divendres de la semana entrant, a las dotze del mitjdia, comensarà el judici oral devant de jurats de la vista d'una de las causas seguidas contra nostro Director per denuncias de LA TRAMONTANA.

Com en el número de la semana próxima donarem mes detalls d'aquesta causa y d'aquet judici, a ell remetem als nostros llegidors que vulguin enterarse d'aquell trenacolls que tenim demunt o que tinguin ganas de assistir a la Audiencia el divendres de la semana entrant.

Els comtes de San Bernardo y de Niquena tenen pendet un honor de llac de resultas de las discussions que hi ha hagut al Congrés per mor de las bruticias aristocráticas de las concessions de tituls nobiliaris mediantes d'ells.

M'hi jugo la barra d'en Romero Robledo contra el tupe d'en Sagasta, que la sang no arribarà ni al riu, ni a l'ayguera ni en llog.

Y així que s'han tacat l'honor!

Però ¡com si no sapiguessim que són els nobles!

L'espectacle nacional, produint entusiasme fiero, fa que tots els Carnivals es veegin tants carcamals am disfressa de torero.

BANVETA

Els regidors, pretendents a diputats, politics d'ofici y demés sangerones nacionals, pod donarsel aquesta noticia per si els conve apropar la gonga de viure a costas del comú.

Està vacant la plassa de metge titular de Navaridas, poble de 400 habitants de la provincia d'Alava, dotada am la fabulosa suma de cent penetas cada any.

Suposim que deurán refiar-se de que aquesta plassa de metge l'anirà a desempoyar algun mestre de primeres lletres.

Què hi pugues portar els regidors, diputats gendres i demés polítics d'ofici!

Tenim que contestar à n'alguns dels nostros amigs y lectors qu'ens han preguntat si La Campana de Gracia va a contestar alguna cosa al nostros sueltito del primer número de reparació sobre aquella polémica estroncada per la suspensió de La Tramontana, qu'el setmanari de la Rambla del Mitj s'ha caíut com un mort, y que, de consegüent, no tenim ja nosaltros pera que insistir més en aquella qüestió.

Entre las molts gracies dels aficionats al Carnaval, es conta aquest any la d'uns tromptos concurrents à un dels balls del Liceu, qu'anavan donant empentas als que ballavan per veure si leyán anar de bigotia alguna parella. La broma podria no ser divertida, sobre tot pel qui cayguí y raga à sota.

Però no pod negar-se qu'és digna del Carnaval.

La qüestió dels motjos de l'embaixada costa més de resoldre qu'un expedient espanyol.

El ministre d'Estat y en Sidi Buta la prop de tres setmanas qu'estan de conferencias y encare no s'han pogut entendre.

Y tan prompte que ho tindria arriglat aquell boig d'en Fuentes!

Cada setmana enviém un paquet de Tramontanas à Gólmés, provincia de Lleida, y són molts els d'endres qu'allí no més entregan al corresponsal y extemplari, sent tala la vegada qu'els ha rebut tots.

No podria averiguar el preat que de Moellerusa els porta à Gólmés qu'és qu'exercici de rata per allí, quedantse lo que no es seu?

Segons las nostras noticias, el paquet de Tramontanas arriba intacte à Moellerusa, y entre aquesta població y Gólmés es la el miracle de l'Alano. No sab qui ho fa el preat à qu'ens referim?

Doncs tingui entès que si continua aquest abus ens veurém obligats à acudir als seus quefes, pera que li preguntin.

Qu'ens sembla qu'els hi podrà ajudar molt à descobrir als ratas.

Y sàpiga que d'aquets afanos la ley civíla à presiri als seus autors.

Tambe el paquet de Tramontanas que va à Salt, prop de Girona, sofreix sovint algun desperdu, no havent encare arribat al seu destíno el de la semmana passada, que repetim avuy y esperém no siga ratat per certs empleats de correus que sembla que no tenen més empenyo que desacreditar als seus companys, en general honrats y dignes com no es mereixen tenirlos aquets ratas aprofitats.

Acabém de rebre una copia dels acords del Congrés d'Obrers agrícols celebrat à Vilatorrada y una carta de la seva Comissió Personal.

SENS temps avuy més que pera donar la noticia, ho fem prometen ocuparnos en la semmana entrant.

S'ha acabat de constituir en aquesta ciutat una Associació General de Cambrers amb el títol de La Defensa, ahont poden acudir per utilitzar els seus serveys, ademés dels principals, els cassinos y associacions que en vetlladas necessitin operats del ram.

La direcció de la meteixa es à la Rambla de las Flors, n.º 30, Cafè del Perú.

A UN FASTERON

QUE CADA ANY SE DISFRESSA DE TOBERO

Tirat y pressonit, gran paparrotes cada any, pel Carnaval, al carrer d'Onyar, y así aumentas d'un més la colla d'omnes que ven farrats, en llog de dar setlladas. Ja sé qu'et creas qu'è moltes dónas mexas en la gresca y la sol, y así así es pensat, se dire, fastigosa, que ni es detallas el qu'et pogan tirar, com son, paxetas. En qu'és per mi, tallo, pax d'elaborate de harró, si así ho creus, que de pena ferbat però en em creas més, com pax pensarte, que tingas sombra y fig de torero, pax sola es ho per rebre à carretadas de paxa, banderillas y setlladas.

DONOSO BARTINA

A UN BENZIN DE LA METEISA ESPECE QUE CADA ANY SE DISFRESSA DE NOBLE

Vento de coñde de guardarrropes, cada any molts se cas, y m'encaperta saber si és un sempre lo es que una barra, o be se ha era tot casti, fíctil serat. De lo, tros d'animat, no más volidra que no siguerat tant y tant bandarra, perquè ana aixís sentit, la molt ganarra. No sabe lo de qu'és un carrer Central. Podria et creas que per rebre la persona, molts corre y l'omprey. Dóna m'ava de sube la et morat, la, paxetas, prop à Barcelona molts en no venen la sombra seu, y tuchem dis, veurem las paxa soltas. —Ara amos, que ja hém ven al Cambrerista.

DONOSO BARTINA

Llegixo en un periódic d'aquesta localitat qu'el govern ha concedit els honors de jefe superior d'Administración al gerent de la companyia de tramvias de l'Inglis, peis serveys prestats à Barcelona durant las buelgas de Maig.

Ha fet molt santament el govern de donar aquestos honors en ple Carnaval.

En primer llog, per qu'els honors de jefe d'Administración espanyola em semblan més una patent de rata qu'altra cosa.

Y luego perquè alló dels serveys prestats à Barcelona per las buelgas del Maig es una cosa que no és licit aventurar-se à dirlo més qu'am careta.

La classe obrera que prengui nota d'aquets honors.

Y procuri en son dia ferhi l'honor qu'és mereixen.

El rector del Prat de Llobregat ha baladrejat furiosament desde la tribuna contra els que vaten pendre part en un meeting de propaganda lliurepensadora la pec tempe celebrat en aquell poblé.

Però equan se convocaran aquets baladras sagrats de que com més cridin contra las ideas avanzadas més adeptes a aquestas van adquirint?

Un enfermer de la Casa de Caritat de Vigo ha tirat polvos de matar ratas al vacolet de las monjas d'aquella casa de beneficencia, y n'han resultat cinc d'enmatzinadas.

Però ¿volia aquest heróic d'enfermer enviar totas las monjas de la casa à fer el Carnaval al cel?

Uns companys del Vendrell m'han enviat un número d'un periódic qu'es publica allí baix el nom de El Vendrellense, suplicantme m'ocupés d'un article publicat en dit periódic que porta per títol Ojo con la mascarilla en el qual, em continuan dibrent els amigs del Vendrell, se prete difamar l'organissació obrera y deturar el pas del socialisme y de las ideas avanzadas.

Hi procurat llegir el treball à que aludian els amigs del Vendrell, y fillats! no hi pugut acabar. Tal es ell de rampol, ample, mal intencionat, pretensions y dolent.

Figureus que l'atenció principal d'aquell

experpento es la de qu' en las bases de la societat actual pod trobar tothom la major suma de benestar possible, cosa negada desde el papa al llerat, d'en Castelar al Noy de Toma y d'en Pi y Margall à Carlos VII.

Y com si no fos, prou la barbaritat sentada ho defensa amb un llenguatge elevat que jhorro! may cap publicació d'obers manuals ha estat tan plena de disbarats de gramática y de sentit com aquell article d'algun burges empedermit en l'exploració humana d'algun aspirant à gos d'una casa de senyors.

No cal més que copiar algun parralet de qualsevolga llog, y allà va la mostra.

«Ara un somoneto de publicacions y altres lletres propagandistas que cada un per se, no fa més del més que un vençatol desproporcionable, però que continúha y creix totas setmanas, digran reme en creació, que més que una fatal, resultado. Veniam un moxera de rebre y

«Que tal la mostra de la diabetica de El Vendrellense? Doncs allà va la més culminant implorant en perdó de l'article qu'ens divortex.

«Ara mareu desgracia de todos, qu'el el, creurem no tamera luteranas peditadas que suplicar y suplicar que aytra, como lo la tranquilidad fuera per a una adreñera, han creudo una subversiva propaganda, y fíctil como sempre de sus techos d'adreñes y parraletos de la ignorancia y bandidad, mal son de lo más sagrado y digno de respeto, la tranquilidad del digno obrero, una promesa falacia y creencia pesa, que si en un principio se presenten halaguetas, luego conclusiones à la desintegración, arrastran la tranquilidad del obrero, agitando siempre, das el primer paso en las obras de preparación del individuo, para crey luego este dispuesto para indurir la idea más de desintegración de nuestra sociedad. En las conclusiones morales y económicas es en donde encuentran las ideas más populistas para poner en practica su sistema de propaganda, pero en donde tienen más los sus atenciones, es en un capitulo que es el fundamento de las conclusiones de obreros, para ellos estas conclusiones de obreros abundan, ya que la naturaleza de las mismas tiende à introducir cierta dosis de temor. Por las razones dadas de muchas han empezado à abandonar sus personas fijas.

Y después de llegidas aquestas desgracias literarias y barbaritats de sentit comú, poden els nostros amigs del Vendrell qu'ens ocupem en contestar à El Vendrellense?

Ca, homes, ca. No es té de perdre el temps tan miserablement. Fent circular las setras propus totadas ja n'hi ha prou pera castigarlo d'una manera irrecusable, que dia ell no sabent lo qu'es pesca.

Noticia de Carnaval

Un tal Ateneu Obrer de Gracia ha decidit celebrar un gran meeting en favor del projecte de reformas socials presentat al Senat per don Eduart Maluquer.

Però donat idea de lo qu'és aquest Ateneu Obrer, basta am dir que s'ha constituit am l'apoye de totas las autoritats bagudas y per haver, que va inaugurar-se dintre metey de la Casa de la Vila de Gracia, y qu'està subvencionat per molts burgesos.

Am tals antecedents ja podem apagar el llum y anarnos en illit.

Que no hi ha pera qu'ocuparnos més de tal meeting ni de tal Ateneu obrer.

SABADA

Un fill molt mal feriat, que viu prima-dia de casa, té una letrea majorquina dos invera amonestrada y no se pas quin dels dos se molta aflic à la lluita. Lo cert es que sempre buelta y am marcia am tal tornada, qu'el dia que se moñada, si el trobo guant l'escalá, al total remolterit y dotic quatre garrotadas.

WYCK

CONVERSA

— Saba-hont habia l'Ambrosi? — Al costat de can Planchas. — Però tu en quon carrer estàs? — Al que ja he-ent dit els dos.

EMILI LLIBRETTI

SOLUCIONS

A LAS CANTONAS DEL SIGLO XXO

Geogrific: Per rodones las anuas.

Imprenta Ronda de l'Universitat, 2. — Barcelona

ANUNCIS TRAMONTANESCOS

BALLS DE LA VIDA

Societat Carnavalesca

amb obligacions per uns y males accions pels altres

Senyor en algun espaiat per cada persona al moment de néixer, pel qual la fortuna hereditaria obligat a cometre un paquet de balls, a més de desayudat de respirar alguns de ser a la porta.

Las dades d'uns hi estan gratis, a inclús de la comissió de govern. Els propietaris i tots els productors pagan doble, a fi de que la ballin grossos els demés, que són els pocs bogats.

El que pertorbe l'ordre y la digestió dels que la bellan grossa, serán expulsats del ball per la comissió executiva del governament, i fent-los quatre trossos.

TARGETAS PELS BALLS

Senyor distinció de Solista o Caballero, el qui tingui moltes targetas d'aquestes ballarà sempre bé, sense rebre empentes ni trepidades dels demés, y passará per persona de seny, de talent, d'ordre, de bon geni, etc., etc.

NOTAS: 1.º El qui arrebiqui algunes targetas falsas de las moltas que cotzen, ballaran els altres a costelles seras.—2.º El qui fabrici targetas pel seu compte será un gran home si no se li descubren, o del contrari ballarà amb la mes força.—3.º El qui no tingui targetas d'aquestes será declarat tonto y quedará excomenat devant la ley del més pello.

¡ENTRADA AL BALL!

Quedat d'actualitat y propiitat per la moditat y donat un qui sentit a la portada que no pensa amb altre cosa que un desayudat.

Capitat al viu en un caser de la Diputació, para passar després a exposar-se als quartels.

¡INDUSTRIA NACIONAL!

GRAN FÁBRICA

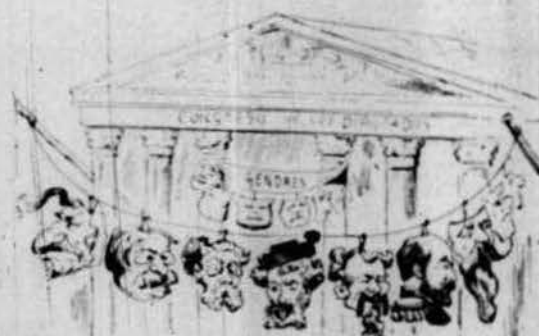
CARETAS, CARASSAS Y CAROTAS

ESCANYAPOBRES GERMANS Y C.

En la vila del Oly y de l'Os Bertrán, montada am tots els adelantos de la política moderna, esta instalat aquest gran establiment del qual casi sempre n'estan sortint caretas, carassas y carotas a propiitat para representar a la perfecció tots els tipos del desenvolupament polític, de la parrotia, de l'ambicio, del vic de governar, de la molta barra y de tot lo que pugui concórrer als interessats.

Diposit general a San Ministeri y C.º Madrid. Succursals per tota Espanya.

VISTA DE LA FÁBRICA

¡La Sortida del Ball!

Alegria sobre las derretas Diverciones publicas que poden ofretre anant a retirar a la matindada.

Copias instantanias d'aquest quadro s'en troban alment menos un se pensa, abundant per dies meias de Barceloña.

LA MODELO POLITICA CASACAS AM REAL PRIVILEGI

En personatges polític que tenen tot sovint de girar-se la casaca, trobaran en aquest establiment un gran assortiment de casacas d'un nou sistema qu'igual serveixen para fer de republica un quant temps, com para passarse després a la monarquia y anar d'un partit a l'altre tota la vida, sense necessitat de girarsela. Preus convencionalis segons la garta dels aspirants a menjat del presuiposit. Catorre de Molineras, cantonada al pati de Caragrouada.

"La Lley" GRAN SASTRERIA CARNAVALESCA

Establiment a propiitat para despollar el public, a fi de que puguin anar ben vestits els que tenen pel maneg la parla del poder.

Especialitat en vestir de blau al primer qu'es quisi de las prendas qu'aquí es confeccionan.—Cambras reservadas per perdre la mida de l'esquena, o d'entre cap y coll, a càrreg d'unas distressas que tan molta puden.

Pati del Governador, replá fosc baixant del cel.

BIBERONS

PER LA VIDA DE Gendres de Ministre

Al catorre de la Tupimada Eleccional y a costelles de la credulitat dels electors, se propiorem-an aquests biberons de gran utilitat para tota la gent trobat en saber fer res de profit per l'humoritat.

La cosa gira baix la mentida social de Cameros, Sagrada y C.º de saragrats.

MOTLLOS VELLIS DE VERA CARETAS Gènere atrotinat

Diposit carrer de la Cera, pati del Clatell moibat, prop de la plassa de la Llana, recó dels Ensofots.—Per mostra hi trobaran un carettó sense numeró.

PERSONATGES

A proue convencionalis se troba un gran assortit de pretendents a tota mena de manera de guanyarse la vida sense treballar, pintats del color polític qu'es desitjat mentres puguin anar vestits o disfressats de governador, diputat, director general, ministre, arcaide, etc., etc.

A tot temps de l'any aquests tan trampons SE LLOGAN personatges